

Arrest

nr. 145 945 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2013 waarbij een einde gesteld worden aan het verblijf voor beperkte duur en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 142 712 van 2 april 2015 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE TUSSENARREST:

1. Nuttige feiten

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissingen worden in de nota als volgt weergegeven:

“Verzoekende partij verklaart van Indische nationaliteit te zijn, geboren te Darjeeling op 05/10/1977. Verzoekster verklaarde op 28.11.2006 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 29.11.2006 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan. Verzoeker verklaarde op 20.12.2000

het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 20.12.2000 onder de identiteit [G.S.T.] de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 31.01.2001 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Verzoeker stelde op 02.02.2001 een dringend beroep in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegen de weigeringsbeslissing dd. 31.01.2001. Op 16.10.2003 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing genomen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 06.10.2004 nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker beroep ingediend bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die op 08.12.2005 het beroep heeft afgewezen. Op 07.11.2005 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, 3e lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende tegen de beslissing dd. 08.12.2005 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, die bij arrest nr. 167.314 dd. 31.01.2007 verzoekers beroep heeft verworpen. Op 12.04.2007 werd door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan aan verzoeker omwille van zijn lange asielprocedure. Verzoeker diende op 06.11.2009 een aanvraag in aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 26.03.2010 beslist tot verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 26.03.2010 een beslissing genomen tot weigering van verzoekers aanvraag tot het bekomen van een recht op onbeperkt verblijf.

Verzoeker dient op 02.05.2010 een aanvraag in bij de gemeente tot correctie van zijn individuele gegevens. Verzoeker legt hierbij een Indisch paspoort voor op naam van [S.S.T.].

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 11.07.2011 beslist tot verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf. Op 26.07.2012 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen tot verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf".

De verwerende partij treft op 23 juli 2013 ten aanzien van verzoeker en zijn minderjarig kind een beslissing waarbij een einde gesteld worden aan het verblijf voor beperkte duur.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Art 13§3, 3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Ruk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België Indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene diende een asielaanvraag in op 20.12.2000 onder de identiteit [G.S.T.], geboren op 15.08.1978 te Lhasa, China. Bij deze aanvraag legde hij ook een 'green book' voor. Betrokkene beweerde dat zijn vader foto 's van de Dalai lama verspreidde. Het gezin werd gevisieerd door de Chinese politie. De betrokkene verbleef in een klooster en door de Chinese politie gedwongen om het klooster te verlaten en Chinees te gaan studeren. Betrokkene weigerde dit en vluchtte. De Dienst Vreemdelingenzaken bevond de asielaanvraag onontvankelijk op 31.01.2001. Het

Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en staatlozen onderzocht de asielaanvraag toch ten gronde en weigerde de vluchtelingenstatus op 06.10.2004 aan betrokkene. De betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie maar weigerde eveneens de erkenning op 08.12.2005.

Op 07.11.2005 diende de betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf van langer dan drie maand in op basis van het toenmalige artikel 93e van de wet van 15.12.1980. Betrokkene baseerde zich in deze aanvraag op zijn langdurige asielprocedure, de integratie die hij in tussentijd had opgebouwd in het Ruk en stelde dat terugkeer naar China voor een aanvraag tot machtiging in het kader van artikel 9,2° van de wet van 15.12.1980 onmogelijk was. De aanvraag vermeldde verder dat de betrokkene tijdens zijn asielprocedure nooit fraude had gepleegd of arglisten had gebruikt.

Op 12.04.2007 werd de betrokkene een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan omwille van zijn lange asielprocedure. Dit verblijfsrecht werd jaarlijks verlengd. Op 12.08.2007 werd zijn dochter [G.S.W.] geboren. Bij geboorte werd zij ingeschreven in het vreemdelingenregister omdat zij de gunstige administratieve situatie de. Op 27.10.2009 deed de betrokkene een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht van onbepaalde duur, maar dit wordt aan hem geweigerd omdat hij hiervoor niet de nodige

identiteitsdocumenten voorlegde. Op 02.05.2010 dient de betrokkene een aanvraag tot correctie van zijn individuele gegevens in bij de gemeente. Bij deze aanvraag legt hij een Indisch paspoort (met nummer 17428414 afgeleverd 01.12.11 tot 30.11.13) voor op naam van [S.S.T.] geboren op 05.10.1977 te Darjeeling, India. Uit het Indisch paspoort blijkt duidelijk dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd tegenover de Belgische migratie- en asielinstanties. De betrokkene is niet afkomstig uit de Chinees Tibet, hij is daarentegen geboren en getogen in India en heeft zelfs de Indische nationaliteit. Zijn asielrelaas is volledig verzonnen. De Belgische asielinstanties werden door de betrokkene misleid zodat zij op basis van zijn valse verklaringen, de vrees voor vervolging onderzocht en beoordeeld hebben ten overstaan van China en niet India. De betrokkene heeft dus zelf de hand gehad in de lange duur van zijn asielprocedure. Hij had geen lange asielprocedure te hoeven doorlopen had hij van bij aanvang zijn werkelijke identiteit nationaliteit en reden van vertrek uit zijn land van herkomst had verklaard. Daarenboven heeft hij op dezelfde valse identiteitsgegevens een regularisatieaanvraag ingediend. Naast de lange asielprocedure komen ook de andere elementen die hij aanhaalde om deze aanvraag te staven te vervallen. Immers moest de betrokkene als Indiër niet naar China terugkeren voor een aanvraag tot machtiging tot een verblijf overeenkomstig 9.2° van de wet van 15.12.1980 in te dienen. De integratie van de betrokkene, hoewel reëel, vloeit volledig voort uit de frauduleuze asielaanvraag. De vermelding dat mijnheer nooit fraude of arglistigheden gebruikt had was duidelijk niet op zijn plaats in deze regularisatieaanvraag.

Het staat dus vast dat de betrokkene fraude gepleegd heeft bij zijn asiel- en regularisatieaanvraag en dat deze fraude van doorslaggevend belang was bij het verkrijgen van zijn verblijfsrecht.

Overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" en het bovenvernoemd wetsartikel wordt het verblijfsrecht van bovengenoemde vreemdeling en zijn minderjarig kind ingetrokken."

Op 23 juli 2013 treft de verwerende partij ten aanzien van verzoeker en zijn minderjarig kind de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als een gevolg van de door hem gepleegde fraude werd het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23.07.2013."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het ingediend werd door verzoeker in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Het belang bij een beroep is een kwestie die de openbare orde raakt en die de Raad zonodig ambtshalve dient op te werpen.

In het proces-verbaal van de terechtzitting staat het volgende vermeld:

"Partijen bevestigen dat de minderjarige dochter van de verzoekende partij werd erkend als vluchteling bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid voor wat het belang van haar dochter betreft."

Aangezien verzoekers minderjarig kind erkend werd als vluchteling heeft verzoeker geen belang meer bij de beslechting van het beroep voor zover hij het in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind heeft ingediend. Het minderjarig kind heeft als erkend vluchteling het recht om voor onbepaalde duur ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister (zie artikel 76 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het dient dan ook geen gevolg meer te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en heeft geen belang meer bij het bestrijden van een beslissing die een einde stelt aan een eerder toegekend verblijf voor beperkte duur.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het werd ingediend door verzoeker in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het ingediend werd door verzoeker in eigen naam

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt omdat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht. Door te stellen dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, wordt dan ook verworpen

4. Over de gegrondheid van het beroep voor zover het ingediend werd door verzoeker in eigen naam

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting” juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto het vertrouwensbeginsel van het vertrouwensbeginsel juncto het (sic)”*

Verzoeker betoogt na de weergave van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Op 02/05/2010 heeft verzoeker zijn ware identiteit te kennen gegeven aan de gemeente, evenals een Indisch paspoort (stuk 3) overgemaakt.

Vanzelfsprekend maakt de dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente dit soort aanvragen over aan DE Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Ondanks kennisname van dit gegeven werd het tijdelijk verblijf, jaarlijks verlengd door verweester,,

Zie hiervoor: het elektronische uittreksel van de identiteitskaart van verzoeker: met geldigheid van 08.08.2012 tot 10.12.2012 (Stuk :4)

Verweester, die kan overgaan tot intrekking van zijn verblijfsrecht, ging ook NA KENNISNAME van de fraude over telkenmale over tot verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker, zodat bij verzoeker het rechtmatig vertrouwen werd gewekt, dat verweester zijn verblijfsrecht niet zou intrekken.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd op grond van een schending van het vertrouwensbeginsel, juncto de motiveringsverplichting”.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij al eerder op de hoogte was van zijn ware identiteit en dat door het desondanks verlengen van zijn tijdelijk verblijf, bij hem het rechtmatig vertrouwen gewekt werd dat verwerende partij zijn verblijfsrecht niet zou intrekken.

4.4. Verzoeker betwist zijn in de eerste bestreden beslissing vastgestelde frauduleuze handelwijze niet. Verzoeker kan niet worden vrijgesteld van de toepassing van een wettelijke bepaling, in casu artikel 13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van algemene beginselen van behoorlijk bestuur. *Fraus omnia corrumpit* en deze *fraus* kan niet toegedekt worden noch geacht worden toegedekt te zijn indien het bestuur bij kennisname van een frauduleuze handelwijze hieruit niet prompt de nodige gevolgen trekt.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.5. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Indien de ten deze bestreden beslissingen niet zouden worden vernietigd/geschorst, zal er zich een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontstaan.

Verzoeker zal dan immers naar Indië moeten verwijderd worden, samen met zijn kinderen, die zelfs in het rijk geboren zijn.

Er kan dan bijgevolg geen twijfel rijzen dat indien de bestreden beslissingen, minstens het bevel om het grondgebied te verlaten, niet wordt vernietigd, er een moeilijk te herstellen nadeel zal ontstaan.”

4.6. Het moeilijk te herstellen nadeel vormt een schorsingsvoorwaarde en de uiteenzetting dienaangaande vormt geen middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4.7. In een derde middel werpt verzoeker op, *“Schending van art.8 van het E.V.R.M.. iuncto 'het redelijkheidsbeginsel iuncto het proportionaliteitsbeginsel”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker heeft inderdaad bij zijn asielaanvraag een valse identiteit opgegeven.

Hij heeft met opgave van een valse identiteit evenwel nooit aan iemand enige schade berokkend, noch de openbare veiligheid in het gedrang gebracht, noch was dit omdat hij iets te verbergen had. Hij hoopte op een beter leven in het Rijk.

Bovendien heeft hij op 02/05/2010 een correctie aangevraagd bij de gemeente, en zijn echt identiteitsdocumenten overgemaakt.

De bestreden beslissing is dan ook buitensporig, aangezien verzoeker zijn leven (en uiteraard die van de kinderen) heeft opgebouwd in het Rijk, sedert inmiddels 13 jaar.

De kinderen, gaan eveneens hier naar school, zodat hun gekende habitat zou verbroken worden bij een abrupte verwijdering uit het Rijk.

Het zou dan ook strijdig zijn met Art. 8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoeker te verwoesten.

Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.

Art. 8 E.V.R.M. impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrehab t. Nederland)."

4.8. Uit de beschikbare gegevens van het administratief dossier en de aanvulling ervan door de verwerende partij blijkt dat verzoeker de partner is van T.S. die samen met haar kind G.K. erkend werd als vluchteling. Tevens werd verzoekers eigen dochter zoals hierboven reeds gesteld werd, erkend als vluchteling. Het staat verzoeker vrij om een gezinsherenigingsprocedure op te starten als partner van T.S. hetzij een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als ouder van een in België als vluchteling erkend minderjarig kind.

Het komt de Raad dan ook voor dat verzoeker, gelet op de elementen die zich afgespeeld hebben nadat de bestreden beslissingen getroffen werden, de gepaste stappen kan zetten om zijn grief inzake artikel 8 EVRM zelf ongedaan te maken, quod non in casu.

In het proces-verbaal van de terechtzitting staat immers het volgende vermeld:

"De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. De verwerende partij bevestigt dit en legt deze weigeringsbeslissing en een uittreksel uit het rijksregister neer en licht toe dat tevens een bijlage 13quinquies aan de verzoekende partij werd afgeleverd en dat tegen geen van beide beslissingen een beroep werd ingediend. De verzoekende partij bevestigt dat zij noch tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch tegen de bijlage 13quinquies een beroep heeft ingediend, stelt dat zij ook geen ander verblijfsstatuut geniet noch stappen heeft ondernomen om een verblijfsstatuut te verwerven en volhardt in haar beroep."

Vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de staat, dient verzoeker zelf gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Verzoeker zou mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging, maar hij heeft geen stappen ondernomen in dit verband noch heeft hij een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat verzoeker, vooraleer hij van de Belgische overheid een positieve verplichting tot toelating tot het grondgebied op grond van artikel 8 EVRM kan verwachten, minstens zelf eerst de stappen dient te zetten die voor hem openstaan. Gelet op het nalaten van het gebruiken van de wettelijke mogelijkheden die voor verzoeker openstaan om bescherming te krijgen van zijn gezinsleven, dient in casu te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van het dossier niet wordt aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel ingediend dat aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient dan ook geen uitspraak gedaan te worden over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA